

ВЪЩИЦАТА (се смѣе съ все сила).

Ха! Ха! Това на твойтъ маниери мяза!
Ей дявола у тебъ се пакъ показа!

МЕФИСТОФЕЛЪ (на Фауста).

Приятелю, добръ да помнишь ти това!
Съ вѣщници тѣй излѣ щешъ на глава.

ВЪЩИЦАТА.

Кажете, господа, какво ви трѣбва вамъ?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Едно стъкло отъ она нашъ балсамъ!
Но тозъ, отдавна що си го варила:
Годинитъ му даватъ двойна сила.

ВЪЩИЦАТА.

И отъ сърдце! На ви едно стъкло,
Съсъ него често мокря моео гърло;
Туй питие съвсѣмъ вече не вони,
Едно стъкло отъ мене вий земете.
Тихо. Но тоя, ако не приготвенъ го изпий,
Не ще живѣе ни минутка клетий.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Това е мой добъръ приятель, нека му спори;
Отъ твойта кухня най-доброто нека вземе.
Чъртай кржга, словата говори,
И дай му пълна чаша, доръ е врѣме!

ВЪЩИЦАТА.

(съ чудновати движения, начъртава единъ кръгъ
и патура въ него страни нѣща; въ туй врѣме
стъклата закъптяватъ, котлитъ звучатъ и се обра-
зува концертъ. Послѣ тя донася една голѣма
книга, туря въ кръга маймунитъ, които ѝ слу-
жатъ за подложка и държатъ факлитъ. Кимва на
Фауста да иде при нея).